

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/42/2023
Identifikačné číslo spisu:	3510208140
Dátum vydania rozhodnutia:	26.02.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:3510208140.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne M. D., rodenej R., rodenej XX. H. XXXX, D. XXX, zastúpenej JUDr. Tomášom Mutkovičom, Advokátska kancelária so sídlom Hlohovec, SNP 10, proti žalovanému U.K. R., narodenému X. H. XXXX, R., J.K. XXX, zastúpenému advokátkou JUDr. Máriou Cagalovou, so sídlom Nové Mesto nad Váhom, Poľovnícka 2040/10, o zaplatenie 12.000 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. NM-7C/25/2011, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo 7. júna 2022 sp. zn. 6Co/29/2021-566, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo 7. júna 2022 sp. zn. 6Co/29/2021-566 z r u š u j e a v e c v r a c i a tomuto súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. (Pôvodne) Okresný súd Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 11. apríla 2019 č.k. 7C/25/2011-413 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 12.000 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku spolu s 9,00 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 12.000 eur od 21. mája 2010 do zaplatenia. Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100,00 %.

1.1. Rozhodnutie odôvodnil právne ustanoveniami § 100 ods. 1, § 451 ods. 1 a 2, § 458 ods. 1, § 101, § 107 a § 112 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“). Po vykonaní dokazovania, v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu, dospel súd prvej inštancie k záveru, že nie je možné prihladiť na vznesenú námietku premlčania. Na pojednávaní zo dňa 4. októbra 2016 nebolo sporné, že žalobkyňa a žalovaný žili ako druh a družka a rozišli sa dňa 11. augusta 2009. Žalobkyňa uviedla, že poukázala na účet žalovaného v rokoch 2007 a 2008 viac ako 26.000 eur, tieto peniaze boli jej majetkom, boli zarobené v Anglicku, preto na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu. Sporným zostalo, či žalobkyňa bola skutočne majiteľom týchto peňazí a či je nárok premlčaný. V konaní predložila daňové priznanie, z ktorých vyplýva, že v rozhodnom období zarobila 13.546,62 libier, čo je menej než suma zaslaná žalovanému. Ďalej uviedla, že mala aj neoficiálny príjem, čo podporila výpoveďami svedkov, ktorí zhodne potvrdili, že žalobkyňa poskytla žalovanému sumu 12.000 eur na prestavbu jeho domu. Pokiaľ žalovaný namietal, že žalobkyni poukazoval vlastné finančné prostriedky, súd sa priklonil k argumentom žalobkyne, že je nelogické, aby žalovaný takto postupoval, keď sám mal účty vedené v Anglicku a na Slovensku a nemusel si zamieňať peniaze (libry na eurá alebo slovenské

koruny) prostredníctvom žalobkyne. Vzhľadom na skutočnosť, že medzi stranami nebolo sporné, že žili v spoločnej domácnosti a spoločne hospodárili, súd stanovil deň rozchodu, t.j. 11. augusta 2009 za deň vzniku bezdôvodného obohatenia, kedy aj vzniklo právo na vrátenie peňazí a žaloba podaná z 13. októbra 2010 bola preto podaná včas. Ak žalovaný namietal, že hodnota vložených peňazí, nie je totožná s hodnotou zhodnotenia rodinného domu žalovaného, za tým účelom žalovaný nepredložil žiadne relevantné dôkazy (napr. znalecký posudok), teda súd vychádzal z toho, že žalobkyňa sa domáha vrátenia peňažných prostriedkov, ktoré boli spotrebované na zhodnotenie rodinného domu žalovaného, pričom žalovaný neunesol dôkazné bremeno, že zhodnotenie domu bolo v konečnom dôsledku v menšej výške než 12.000 eur, pričom aj samotná rodina žalobkyne, bezodplatne fyzicky pomáhala pri prestavbe domu, a teda možno akceptovať, že finančné prostriedky zo strany žalobkyne boli investované v plnej výške. Na základe dostatočne zisteného skutkového stavu súd neakceptoval návrhy na doplnenie dokazovania predložené na pojednávaní z 14. marca 2019, ich vykonanie považoval za neúčelné, pričom by nezmenili právne posúdenie.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom zo 7. júna 2022 sp. zn. 6Co/29/2021-566 rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením (27. januára 2021, č.k. 7C/25/2011-503) potvrdil a žalobkyni priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.1. Odvolací súd zopakoval dokazovanie výsluchom strán sporu, žalobkyne a žalovaného výsluchom svedkov J.N. R., H. Š., J. A., pričom od výsluchu H. R. odvolací súd upustil s poukazom na zdravotný stav svedka ako i skutočnosť, že právny zástupca žalobkyne netrval na výsluchu svedka a listinami. Žalovaný tvrdil, že do leta 2008 mali oddelené účty, následne si vybavoval živnosť a kým si vybavil potrebné doklady, jeho finančné prostriedky išli na účet žalobkyne. V roku 2007 mal pracovný úraz a dostal sumu 12.000 - 14.000 eur, zobral si pôžičku 10.000 libier a peniaze dal žalobkyni, aby ich vložila na svoj účet v Anglicku, ktorá urobila prevod na svoj účet na Slovensko. Väčšinu financií poskytol teda žalobkyni ako hotovostné prevody, pričom neexistujú žiadne písomné potvrdenia o ich prevzatí. Podľa jeho výpovede sa žiadne investície žalobkyne do jeho nehnuteľnosti nekonali. Výsluchy svedkov, výpisy z bankových účtov žalobkyne poukazujú na to, že žalobkyňa investovala značné sumy do prerábky nehnuteľnosti, pričom v konaní si uplatňuje 12.000 eur, tieto prostriedky získala z legálnych aj nelegálnych zdrojov v Anglicku. Odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, že na vznesenú námietku premĺčania nemožno prihliadnuť. Mal za to, že momentom ukončenia vzťahu začala plynúť subjektívna premĺčacia lehota (odkazuje v tejto súvislosti na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 684/2017). Pokiaľ žalovaný tvrdil, že objektívna premĺčacia lehota začala plynúť dňom poukázania finančných prostriedkov žalobkyňou na účet žalovaného, odvolací súd s uvedeným nesúhlasí. Podľa jeho názoru lehoty na vrátenie tohto plnenia sa odvíjajú nie od jeho poskytnutia, ale od vzniku zodpovednostného vzťahu a bezdôvodného obohatenia, t. j. od času, keď právny dôvod plnenia dodatočne odpadol (ako i rozhodnutie I. ÚS 184/2015). Začiatok plynutia lehoty je viazaný na moment rozchodu, pretože investícia žalobkyne nemala slúžiť iba na zveľaďovanie jeho majetku, ale aj upevnenie ich partnerského vzťahu a spoločného bývania a teda právnym dôvodom investícií bol ich partnerský vzťah. Rozchod partnerov nastal dňa 11. augusta 2009, kedy začala plynúť subjektívna aj objektívna lehota, pričom žaloba bola podaná dňa 13. októbra 2009, preto žaloba bola podaná včas. Žalobkyňa v priebehu celého konania tvrdila, že zarobila v Anglicku finančné prostriedky, ktoré vložila, po príchode na Slovensko, na svoj účet a následne poukázala finančné prostriedky žalovanému za účelom vykonania úhrad za stavebný materiál či vyplatenie práce. Žalovaný tvrdil vo svojich námietkach, že žalobkyni dával priamo do ruky finančné prostriedky, ktoré žalobkyňa po príchode na územie Slovenska vložila na svoj účet a následne vykonala prevod na účet žalovaného. Žalovaný odovzdával žalobkyni finančné prostriedky bez toho, aby o tejto skutočnosti vyhotovil záznam, resp. doklad preukazujúci tieto tvrdenia, a to z dôvodu zabezpečenia lepšieho výmenného kurzu a bonity žalobkyne v banke, čo sa prejavilo následne aj v lepšej úrokovej sadzbe. Odvolací súd zdôraznil, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno, keď nepredložil žiaden dôkaz o tom, že by finančné prostriedky, ktoré mal dať žalobkyni, skutočne pochádzali od neho. Žalovaný menil svoje tvrdenia (uviedol, že finančné prostriedky odovzdal žalobkyni z ruky do ruky, následne zmenil výpoveď, že vklady na účet pravdepodobne nerobila žalobkyňa, ale otec žalobkyne; tvrdil, že peniaze odovzdával žalobkyni najmä z dôvodu bonity žalobkyne v banke, následne vypovedal, že bol opatrný z minulosti, preto nie je zrejmé, z akého dôvodu poskytoval žalobkyni

finančné prostriedky a z akého dôvodu tieto prevody nerobil žalovaný sám zo svojich účtov, pokiaľ mal vedené účty v Anglicku aj na Slovensku, ktorú skutkovú okolnosť potvrdil aj sám žalovaný; sám potvrdil, že zarábala v roku 2007 na čierne, pričom žalovaný namietal, že žalobkyňa nepreukázala, že získala finančné prostriedky aj prácou na čierne), v ktorých nebol schopný doložiť dôvody, prečo nevybavoval prevody z vlastných zdrojov. Poukázal na skutočnosť, že v roku 2007 získal úver 10.000 libier, čím mal preukazovať, že mal dostatok finančných prostriedkov, ktoré mal poukázať na účet žalobkyne. Aj keď žalobkyňa realizovala dňa 5. septembra 2008 vklad na bežný účet vo výške 141.964,80 Sk, čím by sa dalo nepriamo dokázať, že táto suma bola žalovaného, žalovaný nepreukázal, z akého dôvodu odovzdal žalobkyni finančné prostriedky, keď sám mal účty v Anglicku ako i na Slovensku a tvrdenia o bonite sú podľa názoru odvolacieho súdu zavádzajúce. Žalovaný uznal, že v minulosti sa zo vzťahov poučil a napriek tomu odovzdával žalobkyni do rúk finančné prostriedky. Sám žalovaný v priebehu konania deklaroval aj neoficiálne príjmy a to v lete 2007. Odvolací súd neuznal námietky žalovaného proti svedeckým výpovediam, keď uviedol, že ich kritika bez konkrétnych dôkazov nezakladá ich neobjektívnosť. Súd prvej inštancie k výsluchu svedkov uviedol, že svedkovia vrátenie pôžičky nepotvrdili, len uviedli, že majú vedomosť od strán sporu o tom, že žalobkyňa poskytla žalovanému peniaze okolo 12.000 eur na prestavbu rodinného domu. Odvolací súd sa s týmto názorom stotožňuje, pričom dodáva, že svedkovia v priebehu celého konania vypovedali, že žalobkyňa a žalovaný žili ako druh a družka, pracovali v Anglicku a sporadicky chodili na Slovensko za účelom prerábky rodinného domu, ktorý patril žalovanému. Nakoľko strany sporu ukončili spolužitie dňom 11. augusta 2009, teda partnerský vzťah skončil, momentom rozchodu odpadol právny dôvod investícií žalobkyne do nehnuteľnosti žalovaného a preto je žalovaný povinný vrátiť žalobkyni poskytnuté plnenie titulom bezdôvodného obohatenia, pričom na svoju obranu neunesol dôkazné bremeno. Odvolací súd zároveň uviedol, že ustanovenie § 366 CSP neumožňuje žalovanému uplatniť nové dôkazy a tvrdenia. Pokiaľ žalovaný namietal, že žalobkyňa uhradila podľa jej vyjadrenia, žalovanému sumu 26.389,17 eur, pričom v konaní si uplatňuje iba sumu 12.000 eur, teda si sumu vykonštruovala, čo dokazuje aj e-mailová komunikácia žalovanému v roku 2010 a 2011, ktorú odvolateľ predložil v odvolaní, nepreukázal, ale ani netvrdil také skutočnosti, ktoré by mu bránili v odvolacom konaní uplatnené novoty bez jeho viny uplatniť už pred súdom prvej inštancie, pričom nebola zistená ani žiadna taká vada konania, ktorá by bola spôsobilou k záveru, že jej následkom je rozhodnutie vo veci nesprávne a teda nespôsobilé privodiť v prospech odvolateľa priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Rovnako odvolací súd neprihliadal na listinné dôkazy predložené odvolateľom v odvolaní, a navyše v anglickom jazyku, ktoré podľa vyjadrenia odvolateľa nemohol predložiť skôr, pretože nimi nedisponoval. Predmetné konanie je vedené na súde od roku 2010 a žalovaný mal dostatok času produkovať dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Záverom odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie vo veci nevykonal ďalšie dokazovanie, nakoľko správne zistil skutkový stav veci, vec správne právne posúdil, preto odvolacia námietka žalovaného, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, keď žalobkyni na nariadenom pojednávaní uložil predložiť doklady preukazujúce, že sa v roku 2007 a 2008 zdržiavala na území Slovenskej republiky, riadne výpisy z účtov, doklad preukazujúci sumu 448.739,50 Sk, nie je dôvodná. A navyše, žalovaný pred vyhlásením dokazovania za skončené nemal návrhy na doplnenie dokazovania. Čo sa týka ďalších odvolacích námietok žalovaného uvedených v odvolaní, s týmto sa odvolací súd nezaoberal, keď tieto nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu vecí, sú v rovine úvah bez podloženia relevantných dôkazov. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. e) CSP. V tejto súvislosti namietal, že na odvolacom súde vec prejednávala a rozhodovala vylúčená sudkyňa, Mgr. Stanislava Kollárová, ktorá bola predsedníčkou odvolacieho senátu. Tá istá sudkyňa spor prejednávala už na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom (vtedy ešte ako Mgr. Stanislava Miklánková), vypočúvala svedkov a opätovne vykonávala dokazovanie i na odvolacom súde. Prípustnosť dovolania vyvodzoval aj z § 420 písm. f) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,) a v tejto súvislosti poukázal na nesprávne zistený skutkový stav, nedostatočné dokazovanie a z toho vyplývajúce nesprávne právne posúdenie. Z uvedeného dôvodu navrhol rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť

na ďalšie konanie; navrhol odložiť vykonateľnosť rozhodnutí súdov nižšej inštancie.

4. Žalobkyňa sa k podanému dovolaniu nevyjadrila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú dané procesné predpoklady na to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie je podané dôvodne.

6. Dovolateľ vyvodzuje v danom spore prípustnosť dovolania z ustanovení § 420 písm. e) a písm. f) CSP. V súvislosti s vadou dovolania podľa § 420 písm. e) CSP namietal, že na odvolacom súde rozhodovala vylúčená sudkyňa, Mgr. Stanislava Kollárová (predtým Miklánková), ako predsedníčka odvolacieho senátu a pred odvolacím súdom vykonávala dokazovanie, hoci bola zákonnou sudkyňou aj v konaní na súde prvej inštancie, kde rovnako spor prejednávala a vo veci vykonávala dokazovanie.

7. Podľa § 420 písm. e) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

8. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalovaného, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

9. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Do obsahu práva na nestranný súd patrí aj to, aby rozhodnutia v konkrétnej veci boli výsledkom konania nestranného súdu, čo znamená, že súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadržal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutie vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok, pokiaľ súd má právomoc o takomto práve rozhodnúť (rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 71/97 a sp. zn. III. ÚS 36/2011). Základné právo na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom je v občianskom súdnom konaní zaručené prostredníctvom inštitútu vylúčenia sudcu z ďalšieho pojednávania a rozhodnutia pre zaujatosť. Nestrannosť sudcu sa definuje ako absencia predsudku alebo zaujatosti, treba ju skúmať z dvoch hľadísk, a to zo subjektívneho hľadiska nestrannosti, t. j. treba zistiť osobné presvedčenie sudcu, ktorý vo veci koná, a z objektívneho hľadiska nestrannosti, t. j. či sú poskytnuté dostatočné záruky na vylúčenie akejkoľvek pochybnosti v danom smere. Pri posudzovaní subjektívneho hľadiska nestrannosti sa predpokladá nestrannosť sudcu až do predloženia dôkazu opaku (Piersack v. Belgicko, rozsudok ESĽP z 1. októbra 1982).

10. Podľa ustanovenia § 49 ods. 1 CSP je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti. Podľa odseku 2 § 49 CSP vylúčený je i sudca, ktorý prejednával a rozhodoval ten istý spor na súde inej inštancie.

11. Osobitným prípadom pomeru sudcu k veci je skutočnosť, že rozhodoval o veci na súde inej inštancie. V tomto prípade stačí, že sudca o veci rozhodoval, či už ako samosudca, alebo v senáte v inštančnom postupe. Platí teda, že sudca vyššieho súdu (spravidla krajského) je vylúčený z rozhodovania veci, pokiaľ rozhodoval o veci na súde nižšej inštancie (spravidla okresnom). To platí aj naopak, teda po vrátení veci súdu nižšej inštancie na ďalšie konanie je sudca, ktorý rozhodoval o veci na

súde vyššej inštalácie, vylúčený. Rovnako to platí aj v prípade rozhodovania o dovolaní ako mimoriadnom opravnom prostriedku. Súdna prax za určitých okolností za osobitný dôvod vylúčenia sudcu pre jeho pomer k sporu považuje aj jeho účasť na pojednávaní, na ktorom bolo vykonávané dokazovanie. Sudca, ktorý vec prejednával na súde nižšej inštalácie a vykonával dokazovanie (vypočúval svedkov, uskutočnil ohliadku a pod.), je vylúčený z jej prejednávania a rozhodovania v odvolacom konaní, a to aj vtedy, ak vo veci meritorne nerozhodol. Berie sa do úvahy, že sudca, ktorý v rámci dokazovania osobne vykonáva dôkazy, má možnosť vnímať a následne ich hodnotiť z hľadiska preukázania skutočností, ktoré sú predmetom dokazovania, celkovejšie než sudca odvolacieho súdu, ktorý sa s týmito dôkazmi zoznamuje iba prostredníctvom zápisnice o pojednávaní súdu prvej inštalácie (BAJÁNKOVÁ, Jana, § 49 [Dôvody vylúčenia]. In: ŠTEVČEK, Marek, FICOVÁ, Svetlana, BARICOVÁ, Jana, MESIARKINOVÁ, Soňa, BAJÁNKOVÁ, Jana, TOMAŠOVIČ, Marek, Civilný sporový poriadok, 1. vydanie, Praha: C. H. Beck, 2016, s. 209-210, marg. č. 5.).

12. Podľa ustanovenia § 177 ods. 1 CSP súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie.

13. Z uvedeného vyplýva, že na súde vyššieho stupňa treba za vylúčeného považovať nielen sudcu, ktorý na súde nižšieho stupňa vo veci rozhodoval, ale aj sudcu, ktorý na súde nižšieho stupňa vo veci pôsobil vo významnom procesnom rozsahu, kde mal možnosť nadobudnúť vedomosti o prejednávaní veci a osobne sa s prejavmi strán sporu a ich návrhmi na dokazovanie, resp. jednotlivými dôkaznými prostriedkami oboznámiť (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu pod sp. zn. 6Cdo/279/2019, sp. zn. 1Nc/42/2011, sp. zn. 1Nc/12/2012, sp. zn. 5Cdo/59/2022, sp. zn. 2Nc/4/2024, sp. zn. 9 Cdo/332/2021, sp. zn. 4MCdo/21/2010, sp. zn. 1Cdo/16/2021, obdobne rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 71/2013).

14. Dovolačný súd preskúmaním veci zistil, že na odvolacom súde rozhodovala sudkyňa, ktorá bola podľa ustanovenia § 49 ods. 2 CSP vylúčená, keďže prejednávala a rozhodovala o tomto spore aj pred súdom prvej inštalácie. Predsedníčka senátu odvolacieho súdu, Mgr. Stanislava Kollárová (predtým Miklánková) sa ako sudkyňa Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom v súdnom konaní vedenom pod sp. zn. 7C/25/2011 oboznámila so skutkovým stavom veci v takej miere, že mala možnosť vnímať a aj hodnotiť dokazovanie vykonané v preskúmaní veci komplexnejšie ako zvyšní členovia senátu, ktorí sa s výsledkami dokazovania vykonaného prvostupňovým súdom oboznámili až nariadením odvolacieho pojednávania. Bola preto oboznámená so sporom strán o vydanie bezdôvodného obohatenia dostatočne, čo vyplýva aj z toho, že aktívne vykonávala dokazovanie výsluchom strán sporu, svedkov, atď. na pojednávaní z 26. augusta 2013, 9. decembra 2013, 2. júna 2014, 8. decembra 2014, 1. júna 2015, aj keď v danom spore na súde prvej inštalácie nevydala konečné rozhodnutie. Uvedená skutočnosť preto odôvodnene vzbudzuje obavy dovolateľa o nezáujatosti predsedníčky senátu odvolacieho súdu, Mgr. Stanislavy Kollárovej, ktorá túto vec prejednávala a rozhodla o nej. Týmto postupom odvolacieho súdu došlo k pochybeniu, ktoré je dovolacím dôvodom uvedeným v ustanovení § 420 písm. e) CSP.

15. Vzhľadom na zistenie, že v konaní došlo k procesnej vade uvádzanej v ustanovení § 420 písm. e) CSP, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, nakoľko rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne, najvyšší súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP) a nezaoberal sa ďalšími námietkami dovolateľa uplatnenými v dovolaní.

16. Podľa § 444 ods. 1 CSP dovolací súd môže na návrh odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Dovolačný súd nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia podľa ustanovenia § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie. Uvedený procesný postup z ústavnoprávneho hľadiska považuje za udržateľný aj Ústavný súd Slovenskej republiky (m. m. IV. ÚS 158/2022, IV. ÚS 442/2022).

17. Ak bolo rozhodnutie zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie odvolaciemu súdu, je tento viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

18. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 454 ods. 3 CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.